

[Knud Bro.]

undervisningsminister K. B. Andersen. Der er ingen grund til at skuffe nogen.

Men det er ikke nok, at vi kan se det, og det er ikke nok, at vi har viljen til det. Vi har endnu ikke lært samspillet mellem os selv og vore muligheder i EF, og derfor har vi endnu ikke fået det ud af EF, som vi skulle. Og det er ikke EFs skyld, det er den siddende danske regering.

Allerede i efteråret 1972 sagde OECD i sin rapport om Danmark, at medlemskab for vort vedkommende ville være en enestående mulighed for i løbet af det næste år eller to at opnå en meget betydelig styrkelse i betalingsbalancen. Da importen imidlertid også måtte forudses at stige i 1973, tilrådede OECD, at man straks begrænsede efterspørgselsstigningerne. Men i glad optimisme afviste regeringen OECDs råd, sådan som man også havde afvist det konservative folkepartis. Trods større økonomisk gevinst, end vi havde forventet, blev resultatet også derefter. Rekordagtige prisstigninger fik vi, og betalingsbalanceunderskuddet, hvordan gik det med det? Ja, foreløbig er det gået sådan, at sidste år — hvor OECD sagde at nu skulle vi virkelig have chancen for at få det bedre — var det 700 mill. kr. I år, hvor vi altså skulle have haft det bedre, viser de foreløbige skøn, at det kommer til at ligge mellem 3 og 3½ milliard kr. Altså ca. 5 gange så dårligt, som da det skulle være blevet bedre.

Det virker i den sammenhæng meget interessant — og nu vil ministeren forstå, at jeg virkelig har læst hans tale — at høre ministeren sige i forbindelse med det europæiske valutariske samarbejde, at udvidede kreditmuligheder kan tænkes gjort afhængige af, at de enkelte lande påtager sig forpligtelser på det økonomisk-politiske område. Ja men vil det sige, at ministeren siger, at Danmark virkelig kan komme i så vanskelig en situation over for udlandet under opbygningen af hele det europæiske økonomiske system, at vi må til at føre en ansvarlig økonomisk politik? Er ministeren virkelig kommet så langt ud i sin økonomiske tænkning, at han ser i øjnene, at på et eller andet tidspunkt er det muligt, at man også må tage os alvorligt i udlandet? Det er virkelig en alvorlig dag, både for ministeren og for os andre.

Men ministeren søger også trøst i andre

lande, forstår jeg. Det er helt gribende at læse i forbindelse med EFs regionalpolitik, hvor der er tale om omflytning fra det ene regionale område til det andet osv., at ministeren da siger, at man må jo ikke glemme i det store udland, at karakteren og vigtigheden af regional omflytning i Italien, Tyskland og Frankrig svarer fuldstændig til de danske betalingsbalanceproblemer. Altså: mafiaen på Sicilien og bønderne i Tysklands bjerge og gedehyrderne, som går ved Normandiets kyster, er problemer, venner, men det er ikke større problemer end det danske betalingsbalanceunderskud, og vi er fuldstændig lige så afmægtige over for dem, som man er over for uvidenhed, morads og mafia på Sicilien. Hr. minister, jeg forstår godt, at der er grund til at søge trøst, men er det ikke en lidt dramatisk form for trøstsøgning?

Nå, men sandheden om denne regering er nok den, at den er magtesløs, og det er vel først og fremmest, fordi det er en regering i splid med sig selv. Regeringen er valgt på en forpligtelse til at føre os ind i EF, og jeg må sige, at regeringen har redeligt arbejdet på at sikre vor plads i EF. Der er ingen tvivl derom, sådan som der heller ikke er tvivl om, at vi loyalt har støttet den. Derfor må man selvfølgelig også i EF-anliggender støtte sig på os. Men i alle konsekvenserne af EF støtter man sig på SF. Det er selvfølgelig en uholdbar situation.

Statsministeren kan selvfølgelig have ret i, når han lægger sin taktik for regeringen, at man med held kan spænde flere heste for den samme vogn, men det forudsætter, hr. statsminister, at man spænder hestene for samme ende af vognen og vender dem samme vej. Det, der er sket i dette tilfælde, er jo det stik modsatte. Vi andre skal køre EF-samarbejdet og EF-vognen, og når så det kommer til det praktiske resultat, det, der skulle føre til en lovgivning, som kunne bygge op til, at vi kunne leve op til disse forventninger, er man nødt til at leve af SFs nåde. Eller sagt på en anden måde: når det drejer sig om EF, stoler statsministeren fuldstændig blindt på, at vi vil være ankermænd, men når det drejer sig om dansk politik, så er det SF, der er Ankers mænd.

Om selve arbejdet i EF vil jeg gerne gøre nogle enkelte bemærkninger. Ministeren var inde på tiltrædelseslovens § 6, som senere